

Leültem egy padra a fal mellett, ahonnan ráláttam a kert bejáratára, de engem nem lehetett azonnal észrevenni. Kicsit szemügyre akartam venni Ilcsit, mielőtt ő meglát engem. Nem mintha félttem volna tőle, mégis biztonságot adott, hogy ezt most én irányítom. Tíz perce vártam már, amikor belépett a kapun egy lány. Alacsony volt, vékony, a haja mélyvörösre festve és zöld bőrdzsekit viselt. Körülnézett, aztán a dzsekije zsebéből elővett egy szintén bőr dohányos tasakot és sodorni kezdett egy cigarettát.

Nem voltam biztos a dolgomban, elhatároztam, hogy csak akkor intek majd neki, ha rágyújt. Hihetetlennek tűnt, hogy ilyen keveset változott az alatt a három év alatt, amióta nem láttam. Nekem volt már pár ősz hajszálam és bizonyos ismerőseim szerint a fejem búbján is nyiladozott egy kopasz folt, de Ilcsi ugyanolyan gyönyörű volt, mint azon az őszi napon, amikor utoljára láttam.

- Sajnálom. Nagyon sajnálom. – ismételte sírva és könnyei a bőrdzsekre hullottak, amit éppen kifelé ráncigált az ajtómon.

Én ott álltam a folyosón és nem tudtam mit csinálni. Elhittem, hogy tényleg sajnálja, sőt, már-már részvétet éreztem iránta, amiért ilyen nehéz szakítania velem. Gondoltam, hogy esetleg segítek neki lecipelni a bőrdzseket is, de aztán inkább csak néztem, ahogy vergődik vele lefelé a lépcsőn. Egyikünknek sem jutott eszébe, hogy van lift is. Ilcsi elért a lépcsőfordulóig ésonnan küldött felém egy utolsó bűnbánó, búcsúzkodó pillantást. Bólintottam neki, aztán megfordultam, visszamentem a lakásba és elájultam.

Már emeltem a kezem, amikor a vörös hajú lány integetni kezdett valakinek. Egy goás naci, manópulcsis barátnője szaladt oda hozzá és megölelték egymást. Megnyugodtam. Egyértelmű volt, hogy a lány jó három-négy évvel fiatalabb Ilcsinél, még karakterében sem igazán hasonlít rá, csak a vörös haja és a kis termete tévesztett meg, illetve, hogy ott lépett be, ahol Ilcsinek kellett volna.

- Helló. – szólalt meg valaki nagyon közel.

Felnéztem. Furcsa figura állt az asztalom mellett, kicsit olyan volt, mint egy drogos, vagy inkább, mint egy kényszeres gyűjtögető. Még anno a pszichiátrián találkoztam hasonló alakokkal. Mindig kapucnis pulcsi volt rajtuk és úgy mentek végig a folyosón, hogy nem néztek semerre, csak a lábuk elé. Ez is kapucnis pulcsit viselt, csak nem maga elé bámult, hanem egyenesen rám. Ezért ismertem meg. Próbáltam úgy igazgatni az arcom, hogy minél kevésbé tükröződjön rajta a megdöbbenés.

- Szia! – köszöntem egy kicsit hangosabban a kelleténél – De jó... Szóval ülj le.

Ilcsi kihúzta a velem szemben lévő széket és helyet foglalt az asztalnál. Rettentő zavarban voltam. Kérdezni akartam valamit, de a „mi a baj-on” kívül egyszerűen nem jutott más kérdés az eszembe, ami nyilván látszott is rajtam, mert Ilcsi ahogy leült, azonnal fel is ugrott.

- Figyelj, lehet, hogy jobb lenne, ha most...
- Nem. – vágtam közben hirtelen olyan határozottan, hogy magamat is megleptem vele – Rég láttalak, ennyi az egész. Ülj le, hadd hívjalak meg valamire. Mit innál? Sört, bort, folyékony nitrogént?

Ez bejött, Ilcsi bizonytalanul elmosolyodott.

- Nem iszom alkoholt egy ideje. Egy tea viszont jól esne.
- Akkor veled tartok. Milyet kérsz?
- Mindegy.
- Mézet? Citromot?

Ilcsi mézet kért és én befelé indultam. Kezdtől leszállni az este, mindenhol enyelgő párocskák nőttek ki a földből. Ott ültek a fák lombjai alatt, összebújtak és csókolóztak, vagy csak fogták egymás kezét miközben olvatagon bámulták egymást. Ha ezt tudom, egész biztosan nem ide szervezem a találkozót. Bent szerencsére más volt a helyzet, itt mintha mindenki céges csapatépítőre érkezett volna. Pocakos, szemüveges, enyhén spicces férfiak ültek az asztaloknál diszkréten kimázolt, lóarcú nők társaságában, business causal-ben.

- Két teát kérnék. – mondtam a fiatal srácnak a pult mögött.
- Gyümölcsöset, zöldet vagy feketét? – kérdezte és közben egy sörnyitót pörgetett a mutató ujján.
- Szerintem gyümölcsöset. Mondjuk legyen ez az „Őszi álom”. – mutattam az itallapra.
- Tökéletes választás. Kérsz bele valamit?
- Az egyikbe mézet, a másik meg... Az legyen inkább két deci száraz vörös a ház borából.
- Még tökéletesebb választás! – vigyorgott a srác és megmondta, mennyivel jövök.

Amikor visszaértem, Ilcsi éppen rágyújtott. Fehér papírba tekert sárga Camelt szívott, az idegösszeomlás dohányát, amibe íz helyett is nikotint meg kátrányt raknak.

- Na, látom, mégsem tudtalak meggyőzni. – biccentett félig tréfásan a kezemben tartott borospohár felé.
- Én így teázom. – mondtam és leültem. Kicsit oldódni kezdett a hangulat.

- És mióta vagy itthon? – kérdezte Ilcsi – Anyukád azt mondta, külföldre mentél tanulni.

Meglepett, hogy Ilcsi anyámtól tud rólam információkat, de nem kérdeztem vissza, inkább mesélni kezdtem. Elmondtam, hogy nyáron költöztem haza, azóta lent élek vidéken, ahol kocsit szerelek. Ilcsi bólogatott. Ő volt az első ember, akit nem lepett meg, amit csináltam.

- Milyen kocsi amúgy? – érdeklődött – Nem, mintha értenék az autókhoz.
- Egy Wartburg. A nagyapámé volt.
- Ő már nem használja?

Csörömpölés hallatszott. A vörös hajú lány, akit korábban Ilcsinek néztem elejtett egy sörös korsót, ami összetört. Ahogy ijedten körbenézett, a tekintete találkozott az enyémmel. Szép, barna szemei voltak.

- Meghalt. – feleltem.
- Sajnálom.

Hidegséget éreztem. Semmi közöm nem volt ehhez a nőhöz. Miután kilépett az életemből hónapokig, sőt évekig küszködtem, hogy valamivel kitöltssem a hiányát. Nagy munka volt, de végigcsináltam és meg is lett az eredménye. Már nem voltam dühös rá, csak egy bajba jutott, szerencsétlen embernek láttam, akin nem tudok és igazából nem is akarok segíteni. Nekem viszont szükségem volt az ő segítségére és ehhez úgy kellett tennem, mintha én is törődnék vele.

- Na és te hogy vagy? – kérdeztem olyan általánosan, amennyire csak telt tőlem.

Ilcsi gúnyosan elvigyorodott.

- Kösz a kérdést, primán. Most épp munkát keresek.
- Mi lett a látványtervezéssel?

Tekerni kezdett egy cigit, majd miután végzett, felém nyújtotta a pakkot. Enyhén remegett a keze.

- Dohányzol? – kérdezte.
- Elfogadok egyet.

Ilcsi rágyújtott és levette a kapucniját. A haja töredezett volt, zsíros és seszínű, az arcbőre pedig sápadt. A nyakán látszott, hogy egészségtelenül sovány.

- Én próbálok leszokni róla. Elég nehezen megy.

Valamiért volt nálam egy öngyújtó. Rágyújtottam vele és kortyoltam a borból.

- Hol laksz most? – kérdeztem – A bátyádnál?
- Nem-nem. – indulatosan megrázta a fejét – Máshol. Képzeld, még tavaly összefutottam anyukáddal a körúton. Akkor mesélte, hogy külföldön vagy. Filozófia, nem?
- Episztemológia. Berlinben tanultam, de nem fejeztem be.
- Miért nem?

Elhallgattam. Nem voltam biztos benne, hogy tudnék neki őszintén válaszolni, pláne, hogy ezt a döntésemet magamnak is többféleképpen indokoltam.

- Más lett a fontos. – nyögtem ki végül és reméltem, hogy nem kérdez bele mélyebben. Nem kérdezett, csak komolyan bólintott.
- Azt hiszem, értem, mire gondolsz. – mondta, és valamiért úgy éreztem, hogy tényleg megért. Célegyenesben voltam, értelmetlen lett volna tovább halogatnom, a lényeget.
- Figyelj, szeretnék kérdezni valamit. – kezdtem – Lehet, hogy furcsának fog tűnni, de ne törődj vele. Amióta nem találkoztunk, elég sok minden történt velem.

Egy pillanatra mély csönd lett, egyikünk sem beszélt volna szívesen arról, mióta nem találkoztunk.

- Én... – folytattam – Szóval nekem sok minden kiesett. Elfelejtettem pár dolgot és arra gondoltam, hátha te emlékszel valamire.

Ilcsi figyelmesen nézett rám. Sokért nem adtam volna, ha tudom, mi jár a fejében.

- Mármost mire pontosan? – kérdezte semleges hangon.

Mély levegőt vettem. A legegyszerűbben akartam megfogalmazni.

- Egy pasasra, akinek nagy kezei voltak.
- Hogy mi?
- Ilyen hosszú ujjai, tudod. – mondtam és próbáltam mutatni, hogy mekkorák.

Ilcsi megütközve bámult, aztán a szája lassan mosolyra húzódott és, bár mindent elkövetett, hogy visszatartsa, végül kirobbant belőle a nevetés. Úgy kacagott, mint egy kisgyerek, vidáman és felszabadultan, és ekkor megértettem, mekkora hatalmas marhaság az egész. Én is nevetni kezdtem. Röhögtem a helyzeten, hogy itt ülök egy csomó randizó húszéves között a volt barátnőmmel, akit évek óta nem láttam, aki úgy néz ki, mint egy csöves és akit egy hosszú ujjú emberről kérdezek. Röhögtem magamon is, azon, hogy kopaszodom, hogy

nincsenek barátaim és nem emlékszem az életemre. Mert minden kínosságával és szerencsétlenségével együtt, mindez baromi vicces is volt. Nevetés közben Ilcsi arcát néztem, és ekkor váratlanul megmozdult bennem valami nagyon régen, nagyon mélyre eltemetett érzés, amitől kaparni kezdett a torkom és köhögnöm kellett. Annyira köhögtem, hogy a szemem könnybe lábadt.

- Jól vagy? – kérdezte Ilcsi kicsit még mindig kuncogva.
- Persze. – krákogtam – Bocs, hogy ezzel a hülyeséggel zaklatlak.
- Semmi gond. – Ilcsi mosolygott és most kicsit jobban hasonlított arra a lányra, akibe valamikor szerelmes voltam – De nem tudok segíteni. Sajnos fogalmam sincs, milyen hosszú újjú emberről beszélsz.

Most csalódottnak kellett volna lennem, de nem voltam az. Végre örültem a találkozásnak és annak is, hogy megnevettettem Ilcsit. Talán egy kicsit még mindig számított nekem.

- Nem baj. – mondtam – Tudod, álmodban látom néha ezt a fickót.
- Álmodban? – Ilcsi meglepődött – Miből gondolod akkor egyáltalán, hogy valódi?
- Mert mindig ugyanaz a sztori. Ott ülünk hárman egy asztal körül és a faszi Schopenhauerről magyaráz.
- Hárman vagytok?
- Igen. Én, ez a pasas meg Tenkes Andris. Ugye rá emlékszel? Régen sokat lógtunk együtt, évfolyamtársam volt a gimiben.

Ilcsi kezében megállt a cigaretta. Amúgy is sápadt arcából teljesen kifutott a vér, az állkapcsa összeszorult. Hirtelen nagyon csúnya lett. Éles, rekedt hangon szólalt meg.

- Figyelj, nekem most mennem kell. – mondta miközben felpattant és egyetlen mozdulattal zsebre gyűrte a dohányzacskóját. Döbbenten bámultam rá.
- Én próbáltam, tényleg próbáltam... – eltompult a hangja, mintha mindjárt sírva fakadna – Ne haragudj rám, Balázs!

Megfordult, szinte futva elindult kifelé és mire észbe kaptam volna, már ott sem volt. Egyedül maradtam. Ültem a székemben és azon töprengtem, mit szokás ilyenkor tenni. Egyáltalán nem értettem, miért reagált Ilcsi ilyen hevesen pont Tenkes Andris nevének említésére, akivel alig ismerték egymást. Egyszer-kétszer találkozhattunk hármában, amikor tizenkettedikbe jártam és már együtt voltunk. Aztán leérettségiztem és többé nem is hallottam Andris felől. Pedig igazából az álom kapcsán is őt kellett volna megkeresnem, de fogalmam sem volt róla, hol

lehet. A neten is keresgéltem utána, de sehol nem találtam róla semmit, még Facebook-profilja sem volt. Egyszerűen köddé vált.

Ilcsi nem itta meg a teáját és egy félig elszívott cigarettát is a hamutartóban felejtett. Akármilyen gusztustalan is volt, felvettem a csikket és meggyújtottam. Dohányoztam, ittam a boromat, és közben próbáltam megfejteni a történeteket. Egy dologban azonban tökéletesen biztos voltam: hogy soha többet nem fogom megkeresni Ilcsit. Fél óra után meguntam az őrlődést és a bor is elfogyott, úgyhogy fogtam az üres poharat meg a teásbögrét és bevitettem a pulthoz. A csapos fiú megköszönte és mondta, hogy igazán nem kellett volna, én meg hogy ugyan már, nem kerül semmibe.

Éppen indulni készültem, amikor nyílt az ajtó és belépett rajta a vörös hajú, zöld bőrkabátos lány. Odaállt mellém a pulthoz és kért egy korsó Staroprament meg egy pogácsát.

- Én jobban szoktam szeretni borral. – csúszott ki a számon teljesen indokolatlanul. A lány rám pillantott és végigmért.
- Direkt halmozom a szénhidrátot. – válaszolta – Sörhasra gyúrok.
- Érdemes zsírmáját is kifejleszteni. – ajánlottam – Az is kövérít.
- Kösz a tippet, átgondolom.

A távolabbi vendégtérben megszólalt egy hegedű és egyre többen álltak sorban a pulthoz.

- Balázs vagyok. – mondtam és kezet nyújtottam a lánynak.
- Lea. – felelte ő. A tenyere meleg volt és puha, az enyém pedig hideg és nyálkás.
- És mivel foglalkozol Balázs? – kérdezte, miután elengedték egymás kezét.
- Autószerelő vagyok. – mondtam – És te?
- Az szép szakma. Én látványtervezőnek tanulok.
- Ühüm.
- Nem tetszik?
- Dehogynem. Mindenkinek jól esik néha egy kis látvány.

Lea elmosolyodott. Szép volt a mosolya és szép volt ő maga is.

- Táncház lesz. – jelentette ki – Megkeresem a barátnőmet és bemegyünk ropni egy kicsit. Van kedved csatlakozni?
- Lehet, meglátom. – feleltem – Előtte még el kell intéznem valamit valamivel kapcsolatban.
- Oké. Bent megtalálász. – mondta Lea, aztán megfordult és elment.

A hegedűhöz csatlakozott egy citera és valaki megütött egy dobot. Egyre többen áramlottak befelé, megvártam pillanatot, amikor épp nem jött szembe senki és kiléptem a kertbe. A párocskák megfogyatkoztak, aki maradni akart, az már bent volt, néhány művésznak vagy újságírónak tűnő figura lézengett a padok között, akik igyekeztek úgy tenni, mintha dolguk lenne. Gondoltam egyet és megindultam a kijárat felé. Az utca csendes volt, csak egy macska szaladt át a parkoló kocsik között. Aznapra elegendő volt a látványtervezőkből.